

REGÉLŐ.

PESTEN vasárnap aprilis 5^{kén} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

Fiatal házások zavarodásai.

A' disz-szobában függő arany óra még nem üt-e végig a' hetet, midőn P. asszonyosság a' kelevetről (divan), mellyen felpiperézkedése óta majd karperecze, majd csatja és szalagja hatásáról fennyen gondolkozólag üldögélt, felszökven azonnal férje szobájába termett, és őt, nehéz kendőjét nyujtván neki, indulásra nógatá. Az alig hat hetes házaspár által-ellenben lakó egyik jó barátjához tánczmulat-ságra volt hivatalos. Az átmenetelre egy percz is elegendő levén kocsira, az ut rövidsége miatt, nem vala szükség. Azonban a' kapun kilépven rémülve veszik észre a' kövezetnek vizes és sáros voltát. A' szép menyecskének lehetetlen levén tánczzipőben átmenni, férje eltökélé, hogy kedves nőjét karjain viszi az utszán keresztül. A' velek menő inas azonban figyelmessé tevéen urát, hogy hitésének átvitelében őt akadályozni fogja köpönyege, a' nélkül hogy gazdája válaszát megvárná, nagy tisztelettel felemeli asszonyát, és bátran átviszi a' tánczházba.

Az őket követő P. urnak most hirtelen eszébe jut, hogy azon keszkenőt, mellynek elhozását felesége reá bizta volt, hon feledte. Hamar értte fut tehát, és két percz mulva a' tánczterembe lép; de feleségét sehol se látja, holott pipacs színű köntöséről azonnal megismerheti vala, ha bár a' fiatal férjeknek sajátos olly igen éles szemekkel nem birt is volna. Kérdezi tehát a' komornyiktól felesége hol létét; de sem ez se más valaki utasítást fölöle mondani nem tudott. Képzeltetni a' fiatal férj rémülését. Sietve fordult-meg tehát, 's haza megy kérdezni, valljon hitese 's inasa nem jöttek-e vissza. — „Nem“ volt a' felelet.

Szép levén a' hölgy, titkot gyanít a' szerelemföltő férj, 's magát öszve szedvén „hamar Jancsi — szóll másik inasához — fuss te hamar az utsza jobbjára, 's ha ama becsület-rablót feltalárod, hozd élve vagy halva vissza. Ha védelmezi magát, csak kiáltsd rabló, hogy az emberek segedelmedre jöjjenek, 's őt feltartoztassák. Szaladj csak hamar, én majd balra megyek.“

Azonban alig távoznak-el az inas felkeresésére, midőn ez kötelességét jól végezve 's jó lélekismerettel lépven-ki a' bálházból felmegy ura házába, ki nem sokára neki mérgesedve, hogy felesége nyomdokait sikeretlenül kereste, 's féltékenységtől gyötörtetve haza érven csudálkozva látja keresett inasát nyugottan eljárni dolga után. „Hah! itt vagy jó madár? — hova vitted feleségemet?“

„„A' bálházba kísérttem“ „ volt a' felelet.

„Igaz az?“

„„Bizonyosan.“ „

„Hiszen én titeket nyomban követtelek, 's hitesemet ott nem találtam.“

„„Az könnyen meglehet, mért mi az ajtót elvétettük. A' hágsók t. i. igen hasonlók levén egymáshoz, az asszony ő nagysága a' szomszéd házba nyitott-be, hol szintugy társaság volt, és csak itt vevé észre tévedését. Valószínűleg ez alatt volt nagyságod a' fáncteremben.“ „

„Könnyebben érzem magam, 's újra kezdek éledezni“ — dunnogá magában P. ur, 's az inasához fordulván folytatá: — „nyugtalankodtam érette, 's nem tudván mire magyarázni elmaradástokat Jancsit utánad a—a— kapuhoz küldöttem. Fuss utána hamar, 's mond neki, hogy már minden — mond csak, hogy jól van.“

Az inas elment, 's a' szomszéd utsza szegletén Jancsival találkozik, ki urának parancsa szerint őt azonnal gallérjánál megragadván teli torokkal kiáltozza a' rablót. Az öszve csődült sokaság kíséretében érték-el végre viaskodás között az urok parancsát végbe vinni törekedő szolgálk uraságjok házáat, hol a' dolog mivolta kivilágosodván a' néptömeg gunyakacszal oszlott széjjel, 's az ujság-vadászok százszorozott előadással terjeszték az uj tréfát.

De még nem volt vége P. ur zavarodásainak; mert szerelemföltő rettegésével megengesztelve siet vissza a' bálterembe teljesen bízakodva, hogy ott nőjét majd meglelheti. A' szobák telve voltak, 's ő feleségét ismét nem látja. Mint ura vesztett uszkár nagy inneplés-kor a' sz. István piaczn Bácsben, tolongott P. ur a' nagy teremen 's mellék szobákon keresztül, és hitesét sikeretlenül hajházta. Már szinte kétségbe esik, midőn a' hosszasan keresett házi asszonyt látja kilépni egyik szobából, ki őt a' zavarttat igy szólítja: „No valahára itt van P. ur! már szinte egy órája, hogy az urat keresik. Jöjjön csak. Feleségét egy kis ájulás érte utól; itt fekszik a' hálófülkében; mi már mindent elköveltünk, mit lehetett. De nem is szép az urtól olly sokáig várakoztatni magára. Ki tudja, tán végre a' türhetlenség, tán egy kis féltékenység környadozása (Anfall) győzte-meg. Ti férfiak, csak még is állhatatlan teremtések vagytok.

Elfogultan és aggódva a' következményekről, melyeket ezen eset okozhatott, siet P. ur a' kifelelt hálófülkébe, hol fiatal nőtársát végre megtalálta, ki felfüzetten köntöse ismét feléledt. Most P. ur fejére uj fergeteg következék, mert szintén féltékeny hitese részéről egymást érték a' mérték nélküli szemrehányások. Most tehát nem volt más tenni, mint feleségét karján fogni, 's haza vezetni, hol még jobban sőt igazán kezdé a' vihar. A' villámként hulló tárgyak, a' dörgést utánzó szók sokkal fenyegetőbbek voltak, hogysen a' szegény férj jobbnak nem tartotta volna hallgatni, 's a' házi háborút csendesen magától elhaladni 's lecsillapodni hagyni. — Szegény P. ur! szegény férjek!

B. Apór Károly.

A' b a j n o k. (Végzet.)

A' seborvos most Folmart magával társaságba vitte. Az ifjú szép bajnok mindenütt tetszett. Halvány ábrázatja, 's bizonyos érzelgő vonása szeme és szája körül minden leányok 's hölgyek nyájas vonzódását megnyerték. Ugy látszott, mintha azon két félelmes éjszakákat elfeledte volna. Ő maga is minden ezekről gondolatot elnyomott. Vidám volt, 's itta a' pezsgőt, mellyel az orvos bátorságot akart szívébe önteni de nem szerfeletti mértékben.

Igy közelgett-be az est. Tízet ütött. Folmar intett a' sebésznek, — 's jöttek. A' lélek-látó intésében olly valami titok-teljes feküdt, hogy az orvos megborzadt, de mit magának sem akart megvallani. Erőködött bátor 's előítélet nélküli lenni, de nem sült-el; az indulat erősebb levén az okosságnál; ő valóban félt szíve belsejéből. Ha szép szerint visszaléphetett volna, örömet hon marad vala.

Előbb az orvos szállására mentek, hol ez pisztoljait és kardját magához vette. A' pisztol töltésekor Folmar az orvos kezeinek gyenge reszketését vette észre; most már az ő bátorsága is egészen elenyészett. Egyik se szóllott a' másikhoz. Mindketten hallgatva mentek egymás mellett a' csendes rémlak felé. — Folmar még több lelki-erővel birt, 's így szólla: „egy pár palaczk bort hozatok, ugy is néhány óráig még ébrenmaradunk.“ Ő ment, 's a' gyertyát az orvosnak hagyá.

Most már ez egyedül maradt. Szemei elhomályosodtak, erős léptekkel sétált a' szobában alá 's fel, hogy bátorságot kapjon. Keble szűk volt szívének.

Ez alatt Folmar ujra feljött a' lépcsőken. Midőn ezeknek párkánya felé fordult, 's a' hosszú folyosóba ért, melly őt szobája ajtajához vezette, a' folyosó végén egyik ablaknál egy fehér asszonyi alakot pillanta-meg. — Folmar megborzadt; de birt még annyi eszmélettel, hogy a' két palaczk bort csendesen leereszthette, 's egy pár lépést az ablak felé tehetett.

A

A' hold tisztán világított. A' termet úgy állott, hogy oldalban láthatá Folmar. Kezei összekúcsolva csügtek-le, 's feje kevéssé előre vala hajtvá. Folmar három lépéssel közelebb jött. Marianna volt! — Folmar vére jégge fagyott ereiben.

Amaz összekúcsolt kezeit lassan feljebb emelte, 's keblére tette. — Magáról alig tudva lépett Folmar ismét néhányat előbbre. — Most már szinte előtte állott. A' lény nem mozdult, 's Folmar hajszálai felállottak. Ez Marianna volt; — Folmar minden vonást megismert rajta; — ő halavány vala mint a' halál.

„Marianna!“ susogá lassan,

Semmi felelet.

„Marianna! nem ismersz engem többé?“

A' sápadt alak hallgatva rázta fejét.

„Marianna! nem ismersz többé? hiszen én vagyok József! a' te Józsefed!“

„József, az én Józsefem!“ kiálta a' termet, 's messze kitérte karjait.

Folmar ájulva rogyott keblére. Vér-erei megakadtak — szive új életre dobogott.

Ezen pillanatban rohant-ki az orvos a' szobából gyertyával 's pisztoljaival. Pillantása reájok esett, 's felkiáltott: „Jézus! Lenczné!“

Ugyan ekkor lépett-ki a' szomszéd szobából háló köpönyegben egy idegen. Kitaszítá a' boldog Folmart a' halvány lény karjai közül, kit magával szobájába vitt, mely éppen Folmaré mellett volt, 's bezárta azt maga után.

Folmar és a' seborvos megrázódva voltak, Csak félig magyarázhaták a' dolgot. Éjjel együtt maradtak,

Reggel a' vendéglő által a' hálóköpönyeges idegent kértették, hogy hozzájok jönné.

Az idegen jött. Folmar engedelmet kért a' tegnapi dologért, 's ebeszélte egész történetét. Ez megindította az idegent. „Én — szőlla elérzékenyülve — felfejtethem uraságtoknak a' szomorú rejtvényt. — A' szerencsétlen, kit az urak tegnap láttak, kinek hangját uraságod tegnap előtt hallotta, 's ki az első éjjel ágya előtt álla, sem uraságod testvére, se Lenczné — hanem saját leányom volt; ő tébolyodott. Én L...ből vagyok; ő egyetlen gyermekem. A' szerencse kereskedésemben kedvező volt hozzám, 's engem helységünk leggazdagabbikái közé számláltak; de még ennél több — én a' legboldogabb voltam, mert egy jó gyermekkel bírek. — Marianna egy szomszéd haszonbérő fiával mátkás volt; Józsefjével megosztá szívét, és szerelmét. Ekkor a' szerencsétlen háború kiütött. A' Francziák adót vetettek városunkra, 's a' leggyalázatosb törvénytelenésekre vetemedtek. A' kívánt adó felvehetetlen volt. József megtudván a' vá-

rosnak szorongatott állapotját azon hősi elszánásra határozá magát, hogy minket az ellenségtől megmentsen. Egy csoport összegyűjtött parasztokkal a városnál termett, 's vakmerő elszántságával kivivta a kapuk betörését. Az ellenség az utszán elejekbe állott; házam előtt csaptak-össze az elkeseredtek. Mariannám nem birt tovább magával, lesietett a lépcsőken, 's a bezárt ház-ajtót felnyitotta: ezen pillanatban lábaihoz omlott-le lováról József egy golyótól találva. Kedvesének füstölgő agyveleje befecskendezte a szerencsétlent. Ezen borzasztó jelenet óta eszmélete elhagyá; József csapatja meggyőzetett, 's a városnak keményen kellett érte lakolni. — Ah! mindenemet örömet oda adnám, csakhogy gyermekem megszabadítva lássam. Most már a hosszú utat megtettem, hogy itt S. orvos által gyógyíttassam, ki az illy nemű betegségek orvoslásában nagy hirt szerzett magának. Fél reményt már nyujta is.“

Folmar kérdezte, hogy Mariannát láthatja-e. Az atya örömet engedte-meg kívánságát. — S. orvos különben is azt nyilatkoztatá-ki, hogy a beteget lassan lassan társasághoz szoktatni, és főképpen fiatal emberekkel kell ismertetni. A' seborvos követé őket. — Mindketten valamelly szokatlan hasonlatosságot ismertek-meg benne, amaz testvéréhez, emez Lencznéhez. A' mi hibázott, azt félelem, ijedtség 's csalódás egészíté-ki. — Marianna úgy látszék, semmit se tudott az előbbi három éjkről; semmit se szóllott, hanem a' belépőknek némán meghajtá magát. Most leült az ablakba, 's némán nézett maga elejébe. Csupán egyszer veté pillantását Folmarra, ki nagyon vidám, 's azonban igen szegény volt. Egy átaljában nem foglalatoskodott Mariannával; készakarva reá se nézett. A' atyának tetszett ezen kimélő bánásmód, 's Folmarnak barátságos maga viselete; kérte tehát, legyenek jó szomszédok, 's őt magányában Folmar gyakran látogassa-meg.

Midőn Folmar szobájába ment, csak azon egyetlen homályos körülményen akadt-fel, hogy szép szomszédnéja első éjjel miképp jöhetett-ki tőle, midőn ő az ajtót bezárva találta. Valljon ezelőtti este azt bezárta-e, nem tudta bizonyosan. Homályosan emlékezett azonban, hogy nem tette. A' zárt megvizsgálta, 's régiugy nevezett német zárnak találta; rugója nem sokat ért. Hihetőleg Marianna kisietve az ajtót erősen rántotta-be maga után, 's ez okozta nem csak a' hideg szél becsapását, hanem a' tolózár előpattanását is.

A' közelebbi látogatáskor más reggel az atya vidámabb volt. Az orvos Mariannát jobban találta, mint eddig. Az atya elbeszélte annak Folmar történetét, és a' lélekismerő orvos kívánta, hogy az atya Marianna előtt Folmart szöllitsa Józsefnek. Az atya ezt titkon közölte Folmarral, ki egy ritka szépségű bokrétát hozott, de Marianna hozzá

se nyult, hanem hallgatva rázta fejét a' nélkül, hogy Folmarra pillantana, 's leült újra az ablakba. Folmar virágjait a' tükör alá tette.

„Honnét kapta azon kellemes virágokat József?“ kérdé az atya. E' szónál „József“ Marianna pillantása Folmarra repült. Villám-sebességgel lövődött egy köny a' fekete nagy szemibe, 's felállván a' bokréta után nyult; majd mindkettőnek háttal fordult, 's némán nyomta az illatozókat ajkaihoz.

Mindketten nem látszottak ezt eszre venni, de az atya örömmel emelte szemeit ég felé. E' vala a' legelső jel, mit Marianna értelmi tehetségéről adott. Az atya Folmarnak szinte nyakába borult.

Lenczné ma eltemettetett.

Folmar örömet egész nap szomszédnéjánál maradott volna, mintha a' leányhoz lenne varázsolvá; szebbet nálánál soha se látott. Gyakran órákig nyugodtak pillantási a' kedvesnek bájló kellemein, fénylő fehér karján, nemes maga tartásán, virágzó ifúságán, kecses kezein, 's gyengéd lábain. Ah ha ábrázatja oly holt halavány, ígésző nagy szemei oly meredtek nem lettek volna, kellemesebb leány nem talál-tatik vala a' földön.

Folmar jött minden nap. Az atya egykor mondotta, hogy Marianna klaviron játszik, 's ő a' nélkül, hogy előre valamit szóllana, egy derék fortepianót bérlett-ki, és azt Marianna szobájába vitette. Ő mester levén e' hangszerezen, leült, 's néhány kemény accordokat fogott. Egyszerre megáll, 's Marianna lassú sohajtása tölté-be a' szünetet. Most lágy adagiót játszott Folmar, 's egyszerű choral-melodia felolvasztá azon jégvártyát, melly Marianna szive körül huzódott. Könnyek hullottak keblére. Folmar felállá, és Marianna hallgatva leült a' hangszer mellé, 's atyjának és Folmarnak csudálkozó elragadtatására egy adagiót játszott Paertól. Midőn elvégezte, fájdalmasan mosolygva ismét helyére ült.

Egy délután egyedül találá Folmar Mariannát. A' gondviselőnének többféle járásai voltak; az atya falura rándult. Folmar enyelgett a' leánykával. Magáról elfelejtkezve ölelte-meg szép nyakát, 's az ohajtás hó csókját nyomta bibor ajkaira. Ekkor festé-be legelőbb gyöngé pirosság Marianna arcainak hó-színét. Nagy szemeinek világos fénye lelkes tűz-lánggá olvadt-által. Magáról nem tudva süllyedt most Folmar karjaiba, 's elpirulva rejté ábrázatját ennek forró keblébe; úgy tetszett, mintha egy hosszú álomból ébredt volna fel. Mit Folmar véle tett, arra nem emlékezett többé. Csendes könyeket sirt, 's Folmart barátjának, szabadítójának nevezé.

Ezen pillanat óta egy hibás szót sem ejtett. Éltének előbbi történeteiről nem tudott semmit; mintha most lépne legelőbb a' világba.

Értelme, gyermekes bizodalmassága, finom asszonyisága kimondhatlan szeretetre méltóvá tévék őt.

Most az atya belépett, 's elbámult a' csudán. De Folmar intését elérte nem mutatá Marianna előtt, hogy valamit vett volna észre. Midőn a' két férjfi egyedül maradt, Folmar a' kellemes angyal kezét megkérte.

Mariannának tetszett az ifiú szép bajnok, 's hónapokig tartó társalkodás mindkettőjüket közelebb hozá egymáshoz. Az atyabirtokát eladta L...ben, 's egy igen szép jószágot vásárolt P...hez közel. — Marianna megvallotta szerelmét a' boldog Folmarnak, 's az atya megáldá a' párt, melly még ma is egészséges gyermekek körében vidám napokat éldelel.

T om pa Im re.

IN NE PL É S.

A' Nilus-innep. Azon időben, midőn Bonaparte Egyiptusban volt, történt, hogy éppen a' Nilus-innep tartatott. Ezen folyó, mint tudjuk, azon iszap által, mellyet a' kiömlés alkalmával maga után hagy, a' földet igen termékenyíti. E' végett igen is nagy tiszteletben van a' lakosok előtt. Áradás ideje alatt a' Nilus valamelly csatorna által Kairóba vezettetik, 's kiáradása valamelly nagy töltéssel hátráltatik mindaddig, míg igen magosra nem árad, 's ekkor a' töltés elszakasztatik, a' mi különös innepiséggel történik. Augustus 18-kán (Fructidor 1-sője) volt, midőn ezen innep tartatott. Hogy az Arabok kedvezését megnyerhesse, feltevé magában Napoleon, hogy az innepelésben részt veend, melly végre az egész hadsereget felfegyverkezve a' folyó partjain felállította. Számíthatlan sokaság gyülekezett ott össze, 's örömmel leheté látni a' kelet bajnokait és a' győzelem istennéje kedvenczét ezen innepben részt venni. Legelőször egy Seik kijelelé a' Nilus magosságát: mintegy 25 lábnyi magos volt az, mi nagy örömmel szolgáltatott okot. Azután a' töltés felbontásán dolgoztak, 's azon pillanatban, mellyhen a' folyó hullámain a' térföldre özönlöni kezdé, az egész francia hadsereg egy lélek-rázó idvezletet dörögtete. Az ottani bevett népszokás szerint számos csónakok és ladikok evezének a' folyóban, hogy a' díjt elnyerhessék, melly a' csatornába legelsőbben érőnek van kitűzve. Bonaparte személyesen osztá-ki néhánynak a' díjt. Számosan ezen kívül meg is fürödtek; mert igen egészségesnek tartják a' Nilusban fürdést. Az asszonyok hajfürőket 's ruhadarabokat hajítanak belé. Bonaparte pedig este az egész várost kivilágíttatá.

TERMÉSZET-TUDOMÁNY 'S TÖRTÉNET.

Kettős hal. Az „american journal of science“ utósó számaiban egy kettős halnak rajza adatik, melly 1833-ki augusztusban Cap Fear folyó torkolatánál fogatott-ki éjszaki Karolinában. E' halak a' harcsák fajához tartoznak, 's éppen olly formán vannak össze növe, mint az ismeretes „siami ikerek“ t. i. a' mell-csontnál. Szája, béle 's egyéb belrészei mindegyiknek külön-külön voltak, még pedig tökéletes állapotban; de midőn a' belrészeket kivették, láták, hogy a' bőr-hártya, melly őket mellöknél összeforrasztá, üres volt. Ezen halaknak egyike $3\frac{1}{2}$, a' másik $2\frac{1}{2}$ hüvelyknyi hosszú volt. Midőn születtek, alkalmasint

egyforma nagyságúak voltak, 's gyanítani lehet, hogy az egyik azért haladta-meg nagyságával a' másikat, hogy ettől a' legjobb táplálékot mindig elkapta.

Összenőtt fa. Ugyan azon hirlap említi, hogy nem messze Quincy-től (Florida) valamely sárga fenyő áll, mely egy magához egészen hasonló más fát tart ágain. Ezen fák 35 lábnyi magosságra a' földtől kezdve egészen össze nőttek. Az, mely a' másakra nőtt, a' földtől mintegy két lábnyira hajlik-le 's tökéletesen ép; gyöktörzsöke már régen elenyészett, 's a' hely, hol állott, fűvel 's mohával van benöve. — A' fák egyébiránt már a' legrégibb időktől fogva ismeretesek itt, mert a' tartomány első elfoglalásakor a' hajdani Amerikaiaknak, kik Floridára jöttek, az Indusok azt mint nagy ritkaságot mutogatták.

KÜLÖNFÉLE.

Fogat fogért, szemet szemért. Bizonyos gazdag, de igen hebegő Angol legnagyobb örömét találta a' papi személyekkel gyakran sértőleg is üzött tréfákban. Gyakran hívta ez okból őket ebédre, kik a' gunyoló házi urnak otromba tréfáit, magas rangjának tekintetéből, eltűrék. Egykor R. lordnál nagy társaságban levén meglátá itt a' lord lelkészének helyettesét, 's hozzá fordulva kérdi: „tisztele-le-tes u-u-ram! mé-mért be-be-szélte Bi-bi-bam sza-ma-ma-ra?” — „Mert ura hebegett“ felele a' pap.

Derék örökös. Cheltrahamban a' mult nyáron bizonyos R o y e r nevű ember halt-meg, ki sok esztendővel ezelőtt igen nagy nyomorúságban élt, de egészen véletlenül Indiában elhalt bizonyos atyjaifjától 400,000 font sterlinget nyert örökségben. Az első, mit ezen szerencsés változás után tett, az volt, hogy mind azokat felkeresse, kik neki ezelőtt akár pénzt akár árukat kölcsönöztek, 's ezeket mind hármassal fizette-meg. E' birtokának legnagyobb részét bizonyos gyümölcskoka leányának, kit szeretett, a' többit pedig öcscsének, egy szorgalmas mesterembernek Lambethban, hagyta végintézetében.

Mulattató. 1) Egy farsangló társaságban jelen volt, 's a' nagy világ divatja szerint okosságát fitogtatni vágyó uracs, midőn neki egy szép kéz kávét nyujtana, 's ő ezt többszöri kézcsókok után hörpintgetne, hallja, hogy a' hazai gazdaságban jeles jártasságú két szép szomszédnéja a' tej minéműsége felől barátságos szó-vitába elegyedett. A' rajtok segítni akaró uracs némi nem tapasztalása után magáévá tett állításokkal akará őket megbékéltetni; de a' vita folyvást nagyobbodik, 's mind hármodik részéről hosszasán tart az okoskodás. Végre az uracs bölcsességével akarván ketté vágni a' gordiusi csomót e' szókra fakada: „Imá-dott szépeink! méltóztassanak megengedni; nekem e' tárgyban kegyeteknél jártasabbnak kell lenni, mert én gyermekségetől fogva marhák közt neveltettem.“ — E' valóban okos erősítést hangos kacaj követé, és a' szépek felejték a' szóvitát. Esztergomból M u n k á c s i színész.

2) A' közelebb mult bő szüret alkalmával X. gazda öt akó bort vitt eladni. M. városba; de mindenki csak üres hordót keresvén csak 10 ft. ígértetett boráért. Ekkor X. hoszankodva kiüté a' hordó fenekét, 's az üres hordót mindjárt megvették tőle 15 forinton. Sz. H. M.

S z ó r e j t v é n y.

1) Zöld növény az egész, mely leng a' barna mocsár közt,
Hosszan hogy ha veszed. Megrövidítve madár.

Kapt. Gálly Or. Vácson.

2) Két tagom értelmét háromra lehet darabolni.
Ritka, ki elsőmmel nem küzdene. Másodikomnak
Ritka, ki elsőmmel nem küzdene. Másodikomnak
A' feje hogy ha enyész, nincs nélküle semmi e' földön.
Mars mezején ront 's győz az egész diadalmi erővel.
Árpád! több illyek nyúgosznak sirba' te véled.

N. J á n o s Váczirol.

Előbbi rejtvény: VID.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.